

и блѣскали по стени и скривалища, та издебвали всъ  
киго и сѣкли—у-у! После пламнали махлитѣ въ необ-  
тенѣ пожарѣ, който заличилѣ кървитѣ. Инакъ тѣ  
било таково зацапване съ човѣшка кръвъ по цѣли  
градѣ, щото съ години да се миело и чистѣмъ  
пакѣ щѣло да личи. . .

Слушахъ, слушахъ и най-сетне ми стана грозно  
— Да вървимъ, Стояне, викамъ; не мога повече

Пъкъ той сумти и свѣткатѣ очитѣ му, като  
че ли самитѣ турци му сж предѣ очитѣ. А млѣка  
рътъ не мислѣше да свършва. На край той казѣ  
нѣщо, което ме бодна като игла. Разказа, че тур-  
цитѣ сж завлѣкли живи и много жени, моми и  
деца. Отвлѣкли ги въ Одринѣ, въ Цариградѣ, че  
дори и въ Анадола. И досега всѣка година се връщали  
нѣкои отъ отвлѣченитѣ жени изъ Анадола. Тѣ  
тамъ намирали случай да се обадятъ на християни,  
а тия съобщавали това на консулитѣ и така по-  
следнитѣ вземали отъ турскитѣ рѣце плененитѣ  
българки, та ги изпращали назадъ въ България. Но  
това е ставало, разбира се, съ възрастнитѣ жени и  
моми. А децата кжде ще се управятъ? Тѣ вече сж  
се превърнали на турчета и туркини.

Ето това, последното, ме бодна, като игла.  
Дойде ми да кресна, да кресна въ очитѣ на цѣлия  
свѣтъ:

— Защо българскитѣ деца да се превърнатъ  
на туркини и турчета, а? Защо-о-о?

И се изплюхъ. Сега вече Стоянъ ме погледна  
приятелски, изплю се сжщо и стана да си ходиме.

Потръгнахме, а все още сме като ударени по  
главитѣ. Не, наистина, какво сме видѣли ние тамъ,  
въ Варна, и какво знаемъ? Само черкези, болести